

ת"פ 41236/10/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 41236-10-22 מדינת ישראל נ' פלוני(עציר)

לפני:

כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה:

מדינת ישראל

באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה

נגד

הנאשם:

פלוני

בשם המאשימה:

עו"ד דור כהן

בשם הנאשם:

עו"ד רן אלון

גזר דין

1. הצדדים הציגו הסדר טיעון במסגרתו הורשע הנאשם בהתאם להודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן, ללא הסכמות לעונש. הנאשם והמתלוננת נשואים זה לזה והורים לשתי בנות, ו' בת ה-20 וקטינה בת כ-13. ביום 20.10.22 בשעה 17:00 לערך, בעת שהנאשם, הקטינה, ו' ובן זוגה צ' א' שהו בבית, שבה המתלוננת הביתה. בשלב זה התפתח ויכוח בין הנאשם והמתלוננת על רקע חוסר רצונו להיפגש עם זוג חברים משותפים. המתלוננת אמרה לנאשם כי תיפגש לבדה עם החברים, הוא סירב ויצא את הבית למכולת כדי לרכוש אלכוהול. כששב הביתה והוא תחת השפעת אלכוהול, עדכנה אותו המתלוננת כי "היא הולכת להתארגן והוא לא מחליט עליה". בתגובה אמר לה הנאשם כי "אם תלך, היא תראה מה יהיה". על כך השיבה המתלוננת "מה זה השטויות האלה". אז תפס הנאשם את המתלוננת בשערות ראשה, וכתוצאה מכך נשרטה בלחיה ודיממה מצמיד שענד על ידו. בתגובה תפסה המתלוננת בחוזקה בפניו של הנאשם כדי להרחיקו, והלה הרפה מאחיזתו כשהבחין בדם על פניה.

הנאשם יצא מן הבית ושלח למתלוננת הודעות והקלטות בהן קילל אותה, הורה לה לצאת מהבית, ואמר לה שתיקח את הדברים שלה כי אינו רוצה לראותה. בהמשך הסיע צ' א' את המתלוננת והקטינה אל מחוץ לבית, ו' נותרה במקום לבדה. בשעה 19:40 לערך שב הנאשם לבית כשבאמתחתו בקבוק ויסקי חדש, ואמר לו' "מה זה היא לא ארזה את הדברים שלה? אני אעזור לה". הנאשם פתח את דלת הבית והחל להוציא בגדים ותמרוקים השייכים למתלוננת

והשליכם למסדרון מחוץ לבית. ו' ניסתה לעצור בעדו ולהחזיר את רכושה של אמה למקומו, אך הנאשם מנע זאת ממנה. אז התקשרה ו' לאמה, אמרה לה כי איננה מסוגלת להתמודד עם הנאשם, וביקשה כי תשוב הביתה. משראתה ו' כי המתלוננת מתעכבת, התקשרה לצ'א' וביקשה את עזרתו. צ'א' שב הביתה, שוחח עם הנאשם אשר שתה כל העת אלכוהול, וניסה לפייסו. לשווא. בשלב זה פנה הנאשם לבתו ו' ואיים לזרוק את ארנב המחמד השייך לה, באומרו "נכון זה שלך, אבל גם אמא אוהבת אותו, אז אני גם אותו זורק החוצה". ו' התקשרה לאמה פעם נוספת.

כששבה המתלוננת לבית (עם הבת הקטינה), קילל אותה הנאשם והפילה לארץ. ו' יצאה מחדרה ואמרה כי תתקשר למשטרה. מששמע זאת הנאשם החל לצחוק, ואיים על המתלוננת באומרו לו' כי "עד שהמשטרה יבואו הגופה של אמא כבר תהיה שרועה על רצפת הסלון". הנאשם נכנס למטבח ושאל "איפה הסכין הגדולה שלי, מישהו יודע?". לפתע התקרב לו' כשהוא אוחז בידו השמאלית בסכין בעלת להב באורך 5 ס"מ אותה נטל מהמטבח, והצמיד את הסכין לצווארה. צ'א' דחף את הנאשם בחוזקה לעבר הקיר, והרחיק אותו מו' שאמרה כי תתקשר למשטרה. הנאשם התקדם לעבר המתלוננת והקטינה שעמדו בפתח הכניסה לבית. כשהבין הנאשם כי בינתיים התקשרו למשטרה, החל לצעוק על המתלוננת ועל ו' שיעופו מהבית. צ'א' חצץ ביניהם. הנאשם דחף את צ'א' שהתנגד לו, וברח אל חדרו.

כארבעה חודשים עובר לאירועים שתוארו לעיל, שהו הנאשם והמתלוננת בבית. על רקע ויכוח שהתפתח ביניהם, בעוד הנאשם נתון תחת השפעת אלכוהול, זרקה המתלוננת לעברו שלט של טלוויזיה, אשר פגע בו. בתגובה זרק הנאשם תמונה בעלת מסגרת זכוכית אשר התנפצה בעוד המתלוננת עומדת בסמוך.

בגין מעשיו הורשע הנאשם בעבירות תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפת בן זוג, לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין; תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; איומים (מספר מקרים), לפי סעיף 192 לחוק העונשין; ניסיון לתקיפת בן זוג, לפי סעיפים 379, 382 (ב)(1) ו-25 לחוק העונשין.

2. בפתח ישיבת הטיעונים לעונש העידו מטעם ההגנה המתלוננת ובתה ו'. לדברי המתלוננת, הנאשם הוא בעל טוב, אוהב, דואג, אב אוהב לבנותיו המפרנס את המשפחה, אדם מאוד רגוע, ו"המקרה שקרה זה ממש יוצא מן הכלל". היא לא מכירה אותו כגבר אלים, וההתנהגות אינה מאפיינת אותו. הנאשם התנצל בפניה "מהלב ואמיתי". המתלוננת סיפרה כי היא ממשיכה בקשר עם הנאשם, מבקרת אותו בבית הסוהר, "מפקידה לו קנטינה". לשאלת הסנגור האם תמשיך לחיות עם הנאשם השיבה "ברור. זו האהבה שלי". היא ביקשה מבית המשפט להקל בעונשו, כיוון ש"לא רק הוא סובל, גם אנחנו". היא סיפרה כי המשפחה כולה נפגעת כלכלית כתוצאה ממעצרו של הנאשם, המשמש כמפרנס עיקרי: "זה משפיע, קשה לי, אני מחזיקה משכורת שלי, מאחד. ויקה עוזרת במה שיכולה. מאוד קשה בלעדיו".

הבת ו' סיפרה על הקשר הטוב עם אביה: "תמיד היה אוהב, לא היה מחסיר שום דבר, היה נותן כל מה שביקשתי, היה חבר שלי בבית, היו צחוקים. הוא נורא חסר לי. אני יודעת שהמקרה חריג, בחיים לא קרה שום דבר מהסוג הזה". גם היא ביקשה מבית המשפט להקל בעונשו, כי הוא חסר לכל בני המשפחה.

3. בפתח טיעוניו לעונש הגיש ב"כ המאשימה את תמונת החבלה שנגרמה למתלוננת (עת/1), ואת גיליון הרישום הפלילי של הנאשם והרשעתו הקודמת בעבירות אלימות כנגד אותה המתלוננת (עת/2, עת/3). הוא עמד על חומרם של מעשי הנאשם, אשר נקט אלימות פיזית ומילולית כלפי בנות משפחתו כשהוא תחת השפעת אלכוהול, ועל הצורך לעשות כל שניתן כדי למגר את תופעת האלימות ולהרתיע את הנאשם ושכמותו. ב"כ המאשימה הפנה לפסקי דין להמחשת מדיניות הענישה, וביקש לקבוע את מתחם העונש בין 12-24 חודשי מאסר בפועל. בהתחשב בהודייתו של הנאשם במיוחס לו מן העבר האחד, ובעברו הפלילי הרלוונטי מן העבר האחר, תוך התייחסות לעמדתן של נפגעות העבירה, ביקש לגזור על הנאשם מאסר בפועל למשך 16 חודשים, בתוספת מאסר על-תנאי וקנס. בהתחשב בעמדתן של המתלוננת ובתה, לא עתר לחייב את הנאשם בתשלום פיצויים.

ב"כ הנאשם ביקש לתת משקל לתיקון המשמעותי שבוצע בכתב האישום, לדבריו בשל קשיים ראייתיים. החבלה הפיזית שהסב הנאשם למתלוננת אינה ברף גבוה, ולא נגרמה כתוצאה ישירה של מעשה התקיפה, אלא בשל מגע לא מתוכנן בין פניה של המתלוננת לבין צמיד שענד הנאשם על ידו. הנאשם הפסיק את מעשיו מיד כשהבחין שהמתלוננת מדממת בפניה. כל האירועים אינם מתוכננים, אלא התרחשו באופן ספונטני, על רקע היותו של הנאשם בגילופין. ב"כ הנאשם הפנה אף הוא לפסיקה להמחשת מדיניות הענישה, וביקש לקבוע מתחם שתחתיתו ב-8 חודשי מאסר בפועל. בגזירת העונש בתוך המתחם ביקש לתת משקל משמעותי להודייתו של הנאשם, אשר חסכה את הצורך בעדויותיהן של רעייתו של הנאשם ובתו. הנאשם בחר לקחת אחריות על מעשיו ולבקש את סליחתן של בנות משפחתו. הרשעתו הקודמת רחוקה מאוד בזמן, ובעלת משקל מזערי לנוכח התיישנותה. מנגד, על בית המשפט לתת משקל משמעותי לבקשותיהן של נפגעות העבירה להקל בעונשו של הנאשם, בפרט בהינתן האופן החיובי בו תיארו את הנאשם, חריגות האירועים לאורחות חיו, והנזק שייגרם לבני המשפחה כתוצאה מהמשך מאסרו של הנאשם. מכאן, ביקש לגזור את העונש בחלקו התחתון של המתחם שייקבע, גם אם לא בתחתית ממש.

הנאשם בכה. לדבריו, חשב הרבה על מעשיו, לוקח עליהם אחריות, החליט להפסיק לשתות, "אפילו לא בשבת, אשתה רק מיץ בקידוש". סיפר שקשה לו לחשוב על אשתו "מחפשת איפה לקבל כסף, אין לנו פה אף אחד". כשנשאל על ידי בית המשפט כיצד הגיע למצב בו אב מצמיד סכין לצווארה של בתו, השיב: "פשוט אני הייתי שתוי והתעצבנתי שהיא הזמינה משטרה. לא זוכר ואני עדיין לא מסכים שהצמדתי סכין לצוואר שלה. אני הסכמתי כדי לקצר את זה". בשלב זה נשאל הנאשם ע"י בית המשפט האם הוא מבקש לחזור בו מהודייתו, והשיב כי הגם שאינו זוכר כי הצמיד את הסכין לצווארה, הוא אינו חוזר בו מההודיה, וחזר ואישר כי איים בסכין על בתו. הוא פנה במישרין למתלוננת ולו', הביע צער על מעשיו, והזכיר פעם נוספת את מצבן הכלכלי הקשה בהיעדרו כמפרנס.

דין

4. קשים ורעים מעשיו של הנאשם. אכן, צודק בא כוחו בטענתו כי כתב האישום המתוקן חמור פחות מכתב האישום המקורי, ובהיעדר מחלוקת אצא מנקודת הנחה כי התיקונים בוצעו בשל קשיים ראייתיים. דא עקא, בכך התמצתה השפעתם. כתב האישום המתוקן הוא הבסיס לקביעת מתחם הענישה, ואין מקום להתחשב בקשיים הראייתיים פעם נוספת בגזר הדין (רע"פ 1807/22 פלוני נ' מדינת ישראל (16.3.22)).

5. התנהגותו של הנאשם ברצף האירועים מגלמת אלימות פיזית ומילולית המשולבת בהיעדר אמפתיה לקורבנותיו - רעייתו, בתו הבכורה ובן זוגה של הבת. גם מקומה של בתו הקטינה לא נפקד, כמי שנכחה בבית במהלך התרחשותם של חלק ממעשי העבירה, ונפשה הרכה לבטח נצטלקה. פעם אחר פעם איים הנאשם על רעייתו ועל בתו. הוא סירב לאפשר למתלוננת להיפגש בגפה עם חברים, וכשדרישתו נתקלה בסירוב, ניסה לכפות זאת עליה תוך נקיטת אלימות פיזית שגרמה לשריטה מדממת בפניה, גידף אותה, ואיים עליה. מעשיו של הנאשם התפרשו על פני מספר שעות, הלכו והסלימו. כששב לביתו וגילה, לתדהמתו, כי רעייתו לא צייתה לדרישותיו ולא פינתה את חפציה, הוא החל להשליך את בגדיה ורכושה אל מחוץ לבית. ניסיונותיה של בתו לעצור בעדו עלו בתוהו. במקום להירגע איים הנאשם להשליך את חיית המחמד של הבת: "נכון זה שלך, אבל אמא גם אוהבת אותו, אז אני גם אותו זורק החוצה". איום לכאורה מינורי זה, ביחס לחיית המחמד, מגלם התנהגות אגוצנטרית, אנוכית, שלא מכירה ברגשותיו של הזולת, אפילו תהיה זו בתו עצמו ובשרו. כל שלנגד עיניו - רצונו להרע למתלוננת ולפגוע בה, ולעזאזל כולם.

התנהגותו הקצינה פעם נוספת עם שובה של המתלוננת הביתה, אז דחף אותה הנאשם והפילה לארץ. דבריה של בתו כי תתקשר למשטרה לא הרתיעוהו, אלא עוררו בו גיחוך. הנאשם פרץ בצחוק ואיים כי עד שתגיע המשטרה, יספיק לרצוח את האם ולהותיר את גופתה בסלון הבית.

גם בכך לא סגי. בשלב זה פנה הנאשם למטבח הבית, נטל סכין והצמידה לצווארה של בתו, עד אשר צ'א', בן זוגה של ו', נחלץ לעזרתה והדף את הנאשם. האחרון התקדם לעברן של המתלוננת ובתו הקטינה שעמדו בפתח הבית, תוך שהוא צועק על רעייתו ועל בתו ו' "שיעופו מהבית", ואף דחף את צ'א' שחצץ ביניהם.

6. מעשיו של הנאשם מלמדים עליו כי הוא מסוכן לסביבתו הקרובה, ודבר אינו מרתיע אותו. ההסלמה הגוברת, ששיאה באיומים לרצוח את רעייתו, ובהצמדת סכין לצווארה של בתו, הכל בנוכחות בתו הקטינה ששהתה בבית, מחייבת את בית המשפט לקבוע מתחם עונשי שיהלום את חומרתם הרבה של המעשים. אמנם, הנזק הפיזי שגרם הנאשם למתלוננת איננו רב - שריטה מדממת בפניה (עת/1), אך הנזק הנפשי שלבטח הותיר בקורבנותיו, בעיקר רעייתו ושתי בנותיו - נחרת בנפשן ויותר צלקת שלא תיעלם. במקום להיות דמות מגוננת ומשרת ביטחון, הפך אבי המשפחה לסכנה מיידית ומוחשית לשלוותן הנפשית, לבריאותן, ואפילו לחייהן. בית המשפחה, הצריך לשמש במצב דברים טבעי כמבצר של שלווה, הפך באחת למקום פורענות. אירוע שהחל בניסיונו של הנאשם לכפות את רצונו על רעייתו, משל הייתה חפץ הנתון לשליטתו, התגלגל לאיומים קשים ברצח, ולאקט פיזי אלים של הצמדת סכין לצווארה של הבת. ראו ע"פ 1213/21 וואסה נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (11.8.22):

"[...] המחשבה שבת זוג, בהווה או בעבר, היא קניינו של בן זוגה מעתה ועד עולם; ולא, חייה מוטלים בסכנה, כפי שאנו עדים לאחרונה; היא תפיסה מעוותת מיסודה החוצה עדות ודתות אשר אין לה מקום בחברה בישראל. תופעה עגומה זו יש לעקור מן השורש, וליתן לכך ביטוי הולם בעונש הנגזר על עבריינים שנוהגים כך."

7. מדיניות הענישה בעבירות אלימות במשפחה מלמדת על מנעד רחב, הנובע מהצורך להתחשב בראש ובראשונה בנסיבותיו הייחודיות של כל מקרה. להלן מקבץ החלטות באירועים שמרביתם נופלים בחומרתם מעניינו של

הנאשם.

(-) רע"פ 1529/23 אבנר שמלה נ' מדינת ישראל (15.3.23). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירות איומים, תקיפה הגורמת חבלה כלפי בת זוגו, ותקיפת בת זוגו במהלך מספר אירועים שהלכו והסלימו, ולנוכח רצונה של המתלוננת להיפרד ממנו. "בית משפט השלום עמד על הצורך בנקיטת יד קשה ובלתי מתפשרת כלפי מי שעובר עבירות של אלימות במשפחה, נוכח "הקלות הבלתי נסבלת בה מעזים גברים להפעיל את נחת זרועם כלפי בנות זוגם, בין אם מדובר באלימות פיזית, מילולית, כלכלית או נפשית". כמו כן, צוינה חומרת העבירות המיוחסות למבקש, המעידות על "האופן בה ראה בה [במתלוננת - ח.כ.] חלק מרכושו, כזו שאין צורך להתחשב בדעתה, ברצונה, במחשבתה החופשית". לאור עתירת הצדדים לקביעת מתחם עונש אחד עבור כלל העבירות, ולאחר בחינת מדיניות הענישה הנוהגת - נקבע מתחם ענישה הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל. בעת גזירת עונשו של המבקש בתוך המתחם שנקבע, בית משפט השלום נתן דעתו, לקולה, לגילו הצעיר של המבקש; להודאתו במיוחס לו; לעברו הפלילי הנקי; להשתתפותו הקצרה בהליך טיפולי וכן, להתרשמות שירות המבחן כי מדובר במי שנעדר דפוסי התנהגות עברייניים. מאידך גיסא, ציין בית המשפט את שיקוליו לחומרה, לרבות כפירתו של המבקש במיוחס לו לפני שירות המבחן, והתחמקותו מלקיחת אחריות מלאה על מעשיו. בהינתן כל אלה, על המבקש נגזרו 14 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית". ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשתו לרשות ערעור.

(-) רע"פ 2486/19 נאטור נ' מדינת ישראל (11.4.19). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בתקיפה גורמת חבלה כלפי בת זוגו, תקיפת בת הזוג ואיומים בארבעה אישומים. לחובת המבקש 2 הרשעות קודמות בעבירות אלימות, והוא עבר הליך טיפולי ממושך, אשר בעקבותיו נדון בבית משפט השלום ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות. בית המשפט המחוזי קבע כי העונש חורג לקולה במידה קיצונית, ובהתחשב בעברו הפלילי של הנאשם, ומנגד בהליך הטיפול המשמעותי שעבר, העמיד את העונש על שנת מאסר בפועל. בקשת רשות ערעור נדחתה, תוך שבית המשפט העליון הבהיר כי "לא זו בלבד שהעונש שהושת על המבקש אינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת - הוא אף מקל עמו".

(-) רע"פ 7660/19 פלוני נ' מדינת ישראל (21.11.2019). המבקש הורשע בעבירות איומים ותקיפה סתם לאחר שמיעת ראיות: איומים כלפי גרושתו וחברותיה, ותקיפת בן זוג של אחת מהחברות, לאחר שלא הצליח ליצור קשר עם גרושתו על מנת לתאם החזרת בתו הקטנה לרשותה. דו"ב באירוע יחיד, במבקש נעדר הרשעות קודמות, אשר נדון לשלושה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועונשים נלווים. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשתו לרשות ערעור.

(-) רע"פ 3077/16 פלוני נ' מדינת ישראל (2.5.16). המבקש הורשע באירוע יחיד של תקיפת בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין ("דחף את המתלוננת לעבר המיטה, משך בשערה, סובב את גופה, וכופף את גופה לעבר הרצפה בעודו אוחז בצווארה"). בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין מאסר לתקופה קצרה שניתן לרצות בדרך של עבודות שירות לבין 14 חודשי מאסר לריצוי בפועל. כנסיבה לחומרה נשקלה היעדר הבעת חרטה ולקולה היעדר הרשעות מהעת האחרונה ונתק בין המתלוננת והמבקש. נגזר על המבקש עונש מאסר בפועל בן 6 חודשים לריצוי מאחורי סורג ובריח. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשת רשות ערעור. בית המשפט העליון עמד על כך שמעשיו של המבקש ראויים לגינוי חריף ולענישה שתהווה את חומרתם.

(-) רע"פ 303/16 טלקר נ' מדינת ישראל (13.1.16). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בתקיפת בת זוג בכך שדחף את רעייתו, אשר כתוצאה מכך מעדה ונפלה על הרצפה. מיד לאחר מכן בעט בה בעודה מוטלת על הרצפה. בית משפט השלום גזר את עונשו לחמישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לאחר שקבע מתחם בין מאסר על תנאי לבין שנת מאסר בפועל, ולאחר ששירות המבחן המליץ על עונש מוחשי ומציב גבולות. הערעור לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשת רשות הערעור, תוך שנקבע כי עונשו של המבקש נמצא על הצד המקל ביחס לחומרת מעשיו.

8. לנוכח השיקולים עליהם עמדתי ובהתאם להוראות סעיפים 40ג(א) ו-40ט לחוק העונשין, מצאתי לקבל את עמדת המאשימה ולקבוע מתחם ענישה משותף לכל האירועים, בין 12-24 חודשי מאסר בפועל. אדגיש כי עיינתי בפסקי הדין שהגישו הצדדים, ולא מצאתי כי יש בהם לשנות ממסקנותי.

9. לזכותו של הנאשם מצאתי לזקוף את הודייתו במיוחס לו, באופן שחסך מקורבנותיו את הצורך במסירת עדות אודות האירועים מושא כתב האישום. מנגד, הרשעתו הקודמת של הנאשם רחוקה אמנם בזמן (גזר הדין ניתן בשנת 2011 בגין מעשי עבירה מהשנים 2009 ו-2010), אך היא רלוונטית מאין כמותה. בניגוד לניסיונה של ההגנה להציג את מעשיו של הנאשם כחריגים בנוף חייו, המדובר במי שהורשע בביצוע עבירות אלימות פיזית ומילולית כלפי אותה המתלוננת בשני כתבי אישום. ביום 25.12.09, על רקע ויכוח עם המתלוננת וכשהוא בגילופין, סטר הנאשם בסמוך לאזנה של המתלוננת ובאפה, ואיים עליה כי "יפתח לה את הפרצוף עם סכין ויהרוג אותה". ביום 16.12.10 שב הנאשם לביתו כשהוא שתוי, השתולל בבית, סטר בפניה של המתלוננת, תפס בשערה, אחז בצווארה, איים עליה כי יהרוג אותה, שבר ארונות בחדר האמבטיה והשליך חפצים לרצפה. כן צירף הנאשם תיק פ"א בגין שלושה אירועים בהם איים על אדם שהנאשם חשד בו כמאהב של רעייתו. הנאשם נדון אז בגדרי הסדר טיעון לעונש מוסכם התואם את תקופת מעצרו, כ-4.5 חודשי מאסר בפועל, מאסר על-תנאי וקנס.

עינינו הרואות, הנאשם הוא שור מועד, אשר שב ותוקף את רעייתו, מאיים לרצוח אותה, והפעם הגדיל עשות כשאיים על בתו-עצמו ובשרו בסכין שהצמיד לצווארה, והכל כאמור בנוכחות בתו הקטינה. הרשעתו הקודמת של הנאשם (בצירוף אישומים), מעצרו, עונש המאסר שריצה, חלוק הזמן, התבגרותו והחיים הארוכים בצדה של המתלוננת - שותפתו לחיים ואם בנותיו - לא היה בכל אלו כדי להרתיעו ולמנוע ממנו מלשוב על מעשיו הרעים, שאך הסלימו מאז. במצב דברים זה, חרף האמפתיה שבית המשפט רוחש לנפגעות העבירה, ואולי דווקא בשל כך, לא אוכל לקבל את בקשתן להקל בעונשו של הנאשם. ישנם מצבים בהם אין לו לבית המשפט מנוס מלהתנהל באופן פטרנליסטי ולהגן על נפגעות עבירה מפני הגורם המסכן אותן, אף כשאלו מבקשות לחוס עליו ולהשיבו לחייהן. המקרה שלפנינו מעיד על כך.

אשר למתלוננת, ברי כי זו נפגעה כתוצאה מהתנהלותו של הנאשם - כבעבר כן עתה - פיזית ובעיקר מנטלית. די אם ניתן דעתנו למניע שעמד בבסיס התנהגותו האיומה של הנאשם באירועים מושא כתב האישום - ניסיונו להשליט בכוח את דעתו על רעייתו, למנוע ממנה לממש את רצונה להיפגש עם חברים. לא למותר להזכיר כי בשלב זה הנאשם לא היה נתון עדיין להשפעת אלכוהול, ונהג כך בדעה צלולה - אינדיקציה נוספת למרורים שהיו מנת חלקה של המתלוננת בחייה המשותפים עם הנאשם. ואם כך המתלוננת, נקל לדמיין את תחושות האימה שחשה ו' עת נאלצה להיות מעורבת על-כורחה בסדרת אירועי אלימות "באדיבותו" של אביה, חלקם כקורבן ישיר למעשיו. הרעיה והבת - שתיהן ניסו לתאר

את הנאשם כאדם טוב ומיטיב, בעל נהדר ואב מצוין. לצערי, מובן לכל שהמציאות שונה תכלית השינוי. בית המשפט ער לקשיים הכלכליים עימם נאלצות להתמודד בנות המשפחה, קשיים אליהם התייחסו הן המתלוננת והן ב"כ הנאשם. מטעם זה, ומטעם זה בלבד, לא אחייב את הנאשם בקנס כספי, שכן ניתן להניח כי זה ישולם מעמל כפיהן של קורבנות העבירה, ויגרע מהתקציב הזעום המיועד לכלכלתו. מנגד, אין בשיקול זה כדי להביא להקלה בעונש המאסר שייגזר על הנאשם.

10. בהינתן השיקולים עליהם עמדתי, חסד עשתה המאשימה עם הנאשם כשביקשה לגזור את עונשו מעט מתחת לאמצע מתחם הענישה, ל-16 חודשי מאסר בפועל. ואולם, לא זהו המקרה בו בית המשפט יחרוג לחומרה מעמדתה העונשית של המאשימה. בהקשר זה יצוין כי ב"כ הנאשם, בהגנותו, היה ער לכך שאין מקום לגזור את עונשו של מרשו בקצהו התחתון של מתחם הענישה. כן ראו ע"פ 3244/22 מדינת ישראל נ' אלירן ערן, פסקה 17 (20.9.2022):

"כשם שכדי לגזור עונש בקצה העליון של המתחם נדרש הצטברות נסיבות חמורות המקהות את משקלן של הנסיבות המקלות, כדי שייגזר עונש בקצה התחתון של המתחם נדרשות נסיבות מקלות לזכותו של נאשם, הגוברות על הנסיבות החמורות הקיימות, אם בכלל."

11. אחר כל אלה, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 16 חודשי מאסר בפועל אשר ימנו מיום מעצרו - 20.10.22.
- ב. 8 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. 4 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג פשע או עוון, לרבות איומים. הנאשם ייתן התחייבות בסך 5,000 ₪ להימנע במשך שלוש שנים מביצוע עבירת אלימות מסוג פשע או עוון, לרבות איומים. הנאשם יצהיר על התחייבותו לפני עוד היום, שאם לא כן, ירצה תקופת מאסר בת 5 ימים. ההתחייבות תיכנס לתוקף במועד שחרורו של הנאשם ממאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ד אייר תשפ"ג, 15 מאי 2023, במעמד הצדדים.